

Teodor Križka

* * *

*Prevláčať vlastné kosti z miesta na miesto,
tak to je život?*

*Stretnúť a nazvať nevestou
uzlíček clivôt?*

*Studený rozum, to je pre človeka trest,
chrám, ktorý praská.*

*Jediné, čo tu stojí za to niešť,
je láska.*

*Na krk si zavesiť jej omínavý chomút,
tak to má zmysel.*

*Dovoľ jej poviazať ťa, donúť
na ústup hrubosť čísel.*

*Čokoľvek bolo, je už za nami,
vrátiť sa nedovoľ mi.*

*Aj osamelý, ale zviazaný
láskou som voľný.*

Váza

*Ako vázu, celú etruskú,
rozbíjaj ma kúsok po kúsku,
pohrávaj sa s mojou lebkou
rozdrvenou na sto čriepkov.*

*Na prášok mi všetky kosti drv,
ale najskôr miluj ma a prv*

*pozberaj tie čriepky, scel' ma,
hriešna, ale oddaná a verná.*

Podvečer

*Vylúpla sa, nežne vylomila
taká chvíľa, kráse spod viečok
zazvonila drobná kampanila,
červienka a pri nej oriešok.*

*Taká krása nevojde sa do slov,
nevošla sa ani do hlavy.*

*Krátko znela, iba do dvoch zvoncov
udrel ktosi veľmi láskavý.*

* * *

*Odišiel by som, utíšil si žiaľ, kým
by mi do žíl vliali mnoho nových síl.*

*No v cudzine niet takej šálky,
z ktorej som s mamou kávu pil.*

*Môže tam spievať tisíc sladkých hlásokov,
rásť väčšia kukurica v zlatom šúpolí.*

No dá sa ešte volať láskou,
čo iba raduje a nebolí?
Môže sa tam liať tisíc sladkých zvukov,
tisíc krás tešiť oči zvedavé.
Ale Boh iba rodnou rukou
hojivo hladí po hlave.

* * *

Učievali ma, že sme všetci bratia,
brat bratovi vraj sotva ublíži.
Prosil som, nech mi kúsok lásky vrátia,
a odrazu som visel na kríži.
Prosil som Boha, nakoniec ma nauč
milovať, a on ukázal mi mnoho rán...
A potom rozopol mi úzku náruč
na svojom kríži lásky dokorán.

* * *

Spracúvam kúsok skaly na kalumet,
kopýtkom nadchýnam sa antilopím.
Ako ti, Bože, ešte porozumieť,
keď ani verše trávy nepochopím.
Píšeš mi hieroglyfmi na zem, neraz
čitateľnejšie ako na pokožku,
a zahanbene potom všetko stieraš
ešte aj v trní na slimačom rožku.
Len prebehni sa hudbou konských kopýt
po mojom srdci, žmýkaj v tomto kotle
krvavé víno, no a dovoľ sa ním opiť
písmenkám básne, kým ich smútok zotrie.

Sláva B. F.

Videl som slávu, skrížila mi cestu,
potácala sa s hlavou zvesenou.
Ušetril si ma, Pane, toho trestu,
požehnal si mi krásnou jeseňou.
Sláva šla mestom, opitá už za dňa,
smutný bol pohľad na úzkosť jej pliec.
Len ako minca, ktorá nie je platná,
hrdzavá, stará, nepotrebná vec.
Šla sláva, cestou nemala však na kom
spočinúť, vyčerpaná nápadne.
Podoprel som ju ľútostivým zrakom,
nech nepotkne sa, nepadne.

*Plakal som, ale zohrialo ma v srdci,
že len tak celkom málo unesiem
a na slávu že nebýval som súci,
len pre jeseň a pre pieseň.*

Dotyky

*Ani nie bohyňa, no ani vedma,
ani nie s písmom, ani bez písma,
ani nie bohatá, no ani biedna,
ani nie krásna, ani ohyzdná,
ani nie sloboda, no ani chomút,
ani nie smiech, no ani žiaľ -
taká sa ráno povedľa mňa zobud',
keď som ti všetky svoje sily dal.
A dotkni sa ma hánkami a bokmi,
a dotkni sa ma iba pohľadom,
a srdcom sa ma ešte väčšmi dotkni
na mojom srdci nemladom.
Úsudku dovoľ, aby som ťa chápal,
a po celý deň vo mne celom hor
chorobne ako neliečený zápal,
a vlastne ako zápal zdravia skôr.*

*Len obohraná, vŕzgajúca platňa
s jediným šlágrom, skica na plátne,
deravá minca, čo už nie je platná,
almužna, ktorú vták mi uchmatne,
taký som... Tulák, ktorý potme beží,
a predsa na úsvite tieň ho dobieha,
rovnako škodoradostný a svieži,
len naivita, večne bezbrehá.*

*Boháč, na pleci havran spí mu.
Len ticho, ktoré hravo prekričia.
Vyrezávaná fajka plná dymu
z koreňa vyschnutého viniča.*

Charles Aznavour

*Na stĺpoch úcty, stĺpoch rúk,
na očiach tohto sveta
génius, večný nedouk,
len zostarnuté dieťa,
odchádza tam, kam chodí kráľ
i žobrák, veru každý jeden.
Len duduk spieva, akoby sa bál,
tak ďaleko je Eden.*

*Tak ďaleko je k pevnosti,
kam treba kosti doniesť.
No duduk spieva, premostí
i more k večnosti, i bolesť.*

Ticho

*Už nič, už nič, len ticho, svätejšie
než suchot trávy pod nohami vetra,
už ani ten, hoc premenený na verše,
ani tmu, ani nepodkupnosť svetla.*

*Nijakú geniálnosť ani gýč,
ani rast stebiel, ani jeho opak - rozklad,
ani hmlu, ani tmu, už ozaj nič,
ani púšť, ani step, ani more, ani mokrad'.*

*Len ticho, ticho, meno plnosti,
čo nemôže byť krásou ani gýčom,
prach, ktorý žarnov melie na kosti,
plnosť všetkého, obsiahnutá v ničom.*

Čo na tom

*Čo na tom,
že som neúspešný,
podstatné je,
že rozumieš mi.*

*Keď pri mne stojíš,
čo na tom,
aký mám príjem,
kde žijem,
na rovine
či v kraji hornatom.*

*Mám srdce,
čosi hovorí mu,
podstatné je,
že žiješ na rovinu.*

*Raz sa to všetko predsa zúročí,
že tvoja duša žobre.*

*Poklad máš uložený dobre,
tam, kde sa pozrieš*

Bohu do očí.

*Stvoriteľ každému
dá na mieru
utrpenie
aj kariéru.*

Chodec

Chodievam
pomedzi vás,
jeden z milióna.
Strácam sa v dave.
Ale on ma vidí,
on dáva pozor,
kam vypadne
môj vlas.

Jonáš

Utekám ako Jonáš,
ozlomkrky bežím,
ale nie pred tebou, Pane!
Bežím pred zlým človekom.
Sápe sa po mne rukami-nohami,
z úst vypúšťa
rozoklaný jazyk.
Ach, nedaj veľrybe,
aby ma vyplula
z tvojich úst.
Nech ma nevyplaví
pomedzi jej zuby
tvoje sväté slovo.

Z povier a predpovedí

Zošliapané sú schody
do kopca, no aj späť
a v katedrálnej lodi
Svätého ducha niet.
Len do mesačnej noci
lieta tam netopier,
posledný, hoci
stovky ich visia z pier
nedokonalých ľudí
v nedokonalých hrách,
keď svedomie v nich budí
polnočný, temný strach.
Darmo sa modlia k Bohu,
tie tehly s úzkosťou
nezložia v žiadnom slohu,
podobnom na kostol.
Zošliapané sú schody
do kopca menom čin,
a vyšla dávno z módy
tá zošliapanosť k nim.

Vypínanie

Opadávajú listy
z rakyty.
Z čoho opadne srdce,
keď sa nasýti?
Len vyzlečie sa
z rytmu,
ako lampu ho
vypnú.
Priplávali sme
každý na iné brehy,
vypli nám prsty
z nehy.
Ja dotýkam sa
ticha bieleho,
a ty
iného.

Skorá jeseň

Skorá jeseň, jeseň hravá
prská od smiechu,
málo jej je suchá tráva,
spáva v orechu.
Na jeseň sa celkom mením,
chcem sa z ostychu
rozprávať len s kýmisi nemým
hlasno o tichu.
Stovky farieb, hektolitre
prská z chórusu,
možno si len krása vytrie
nohy o dušu.

* * *

Všetko si člověk
zaslúži,
vymení radosť
za slzy.
Čo mu tu ešte
zostane?
Z popola zbierať
do dlane
zrnká
horkého maku,
len tóny
z puknutého sláku.
Každučké zrnko -
výstrel z hlavne.

*Tisíckrát zomrieť,
to je správne.*

Sila stromov

*Keď sa vráti
sila stromov
do koreňov,
naspäť domov,
do hlinenej
božej kapsy,
na dlani mu
v zemi zaspí.*

*Nemôže to
vôbec bolieť,
ani keď sa
vracia človek.*

*Veď sa v božej
dLANI zuliaka,
viac podobný
na človeka.*

*Až do rána
hudba hrala,
vracia husle
do futrála.*

Možnosti

*A čože som ja?
Iba lístok papiera
a na sluchách mi
hrča naviera.*

*V tej hrči červ sa krúti,
tlačí sa v nej hnis?
Nie, to mi báseň káže,
sadni si a pís.*

*A možno som len
veľká hŕba skália,
ukameňujú ma
a ten lístok spália.*

*A možno každý kameň
zdvihnem sám
a postavím vám z neho
dom či chrám.*

Zmysel

*Mne dal Pán Boh
hrať sa s hviezdami,*

preto sa mi páči
zomrieť neznámy.

Načo mi niešť slávu,
k hviezdám do hniezd
potrebujem vlastnú
dušu doniesť.

Podo mnou cestou
konár praská,
na vajciach však v hniezde
sedí láska.

Veľmi chcel by som byť
koncom púte
vtáča z vajca lásky
vyliahnuté.

Vlky

Myslel som, že mi pokoj vrátia,
aj vrátili mi, ale zhon a hluk.
Už zomreli, čo bývali mi bratia,
nie básnik, bratom mi je vlk.

Plytkým sú milé iba vody plytké,
bezoctným odporná je cnosť.
Len protiprúd sa hodí živej rybke,
prúd unáša ju, keď má toho dosť.

Nuž túlavam sa miesto bratov s vlkmi,
počúvam básne, tú ich vlčiu reč,
keď pribehnú a mäso berú z rúk mi,
aj to len zavše, iba zobďaleč.

Lúka

Keby som bol lúka, pásol by som lane,
po lístočkoch trávy, v drobných kvapkách hmly
stlal by som ti (čokoľvek sa stane)
pod stupaje správy, že som a že nie som zlý.
Šla by si a ja by som ti ladnosť tvojho článku
hladil aspoň tisíčkou tých trávnych jazykov,
celkom drzo, bez ohľadu na verejnú mienku,
keby si šla po mne s krásnou panikou.

Keby som bol lúka, tvoje chodidlá a dlane
pásol by som celé dni a noci bez slova a pokorne
ako jelene a lane, pery prikladajúc na ne,
a hmly nad nami by boli ako para z kotolne.

Keby som tak ležal pod lesom a sen mi núkal
obrazy aj sto ráz krajšie ako fantázie z drog,
blažený by som bol, šťastný, ale nie som lúka,
no a tvoje členky bozkáva len smog.

Objím ma ešte

Objím ma ešte, ešte pohlad' ma,
chvíľa, čo ak si ozaj ostatná.

Nes do mňa krásu, na tie poschodia,
kam sily viac už ku mne nechodia.

Všetko, i milé, i to nemilé,
trvá, no trvá iba do chvíle.

V tej našej vytrvalej koride
jedna z chvíľ omešká sa, nepríde.

Posadí sa, kde žijú chladné dni,
za chrbtom aj ten posledný.

Každodennosť

Prečítajú a kliknú, idú ďalej,
rehoť sa a hromžiť, no a pľuť.

Príď, dobrá chvíľa, zalej
mi svojim horkých šťastím hrud'.

Ten veršovník? Tak ocenia ma pátri,
bližší než krása býva opäť gýč.

Niet viac umenia na Monmartri,
už ani holub neprináša nič.

Len havrany sú opäť znakom muža,
niet na oblohe miesta holubom.

Dni krátia sa a tiene dĺžia,
Pane, nuž staň sa, čo máš za lubom.

Holuby hynú. Láska chodí klásť im
pod klenbu rebrá, krehká výdreva.

Pane, len nech tým horkým šťastím
až do ostatku hrud' mi zalieva.

Závid'zte mi

Nespavé noci, príkry plač,
úzkostné sny, tie tantiémy
za koncert, kto som, čo som zač,
sú moje všetko, závid'zte mi.

A závid'zte mi v sluchách krv,
búši sťa živly vodopádu,
tú krv, čo hučí ako prv,
či na výslní som, či vzadu.

V nohách mi bolesť závid'zte,
závid'zte blesky krčov v lýtku,
tie krče ako erby vyšité
na srdci, čo je plné zvitku.

Závid'zte mi chlad aj hlad,
považujte môj smútok za zisk,

*a závidíte mi, že mám rád,
a závidíte mi svoju závišť.*

Tak

*Tak roní borovica jantár jasu,
tak motýľ hladí krídlom vetru tvár,
tak včela pije z hĺbky kvetu krásu,
tak sa z dvoch osamelých stáva pár.
Tak z mŕtvych kmeňov klíčia mladé lesy,
tak z hrobov ustáva márnny ľudský sen,
tak zjavuješ sa všade tam, kde nie si,
tak opúšťa nás život, na dvoch jeden len.
Tak z otvorenej rany tryská rieka,
tak oceány ústia v prameni,
tak z prsníka vždy napije sa mlieka
dieťaťko básne, čo tak klame mi.
Tak oklamáva moje zmysly život.
Úbohé moje zmysly, ukrižované
v uzlíčku s párom drobných clivôt.
Tak bije moje choré srdce po mame.*

Viera

*Prázdny je dvor i veraje
prázdne sú, blížni nestoja
v ich ráme, iba jedna je
verná tým sieňam pokoja.
Iba tá jedna jediná
zostáva na noc popri mne,
tak nehorázne nevinná,
tak nehorázne úprimne.
Drzo mi hľadá do očí,
neuhýba sa, náročky
do krvi prsty namočí,
trie nimi ušné lalôčky.
Iba tá jedna jediná
mi v spánku oči zaveje,
tak nehorázne nevinná
bozká ich jasom nádeje.*

Návšteva

*Aj ja som tu len časný hosť.
Raz, až ma bude dosť
na túto pohostinnú zem,
pozberam kosti, odídem.
Nezbadajú to, zabudnú.
Zabudli na pole i na studňu.*

Nezabúda len južný vták,
kde hniezdo má, skôr naopak.
Vtáky mi boli príkladom.
Kde domov som mal a kde dom,
ukazoval mi husí šíp.
Pozbieram uzlík svojich chýb
a budem už len nohy klásť
na chodník, kde je pravá vlasť.
Kde matka je a otec môj.
Kde lásku majú za postoj.

* * *

Bez nijakej z básní nie som celý,
len kúsok, iba fragment z môjho tela,
iba kus tieňa, čo bol v cieli,
kam duša ešte nedospela.
Maliari nikdy nenakreslia
môj portrét bez spevu a mojich veršov,
len ako čln, čo stratil veslá,
bez hrozna prázdno vínnych prešov.
Bez veršov niet ma, bez tých svalov
na supmi celkom obielených kostiach,
na klenbe rebier, na tej piesni v malom,
čo na nich hrával hluchý Oistrach.

* * *

Obklopuje ma toľko skvelých vecí,
je na nich ešte neha dotykov,
len ty si celkom inde, ty už nie si,
len clivota je mojou gotikou.
Dvíham z nej klenby, nádheru tých fiál
nad chrámom z rebier dávnych údivov,
no sto ráz radšej všednosť by som prijal,
tú každodennosť s tvárou prhlivou.
Chodím sa modliť k oltáru v tom chráme,
naboku, kde sa dvíha prvý schod,
za všetko stratené, čo ešte stále máme
ako ten oltár smerom na východ.

* * *

O šiestej ráno, keď už sokol pára
na suchej vetve svoju prvú myš,
do výšky hľadím, do modrého snára,
či aj ty bdieš, či stále ešte spíš,
lebo Ťa v hrudi cítim ako zobák
a trhá, srdce porcuje mi sen,

že neodišla si, že presný opak
znamená tvoje slovo neprídem.
Ešteže býva toľko krásy vôkol
bezosných nocí, úsvitov a dní,
a nič to, že nám srdcia ako sokol
na márne kúsky roztrhajú sny.

Panna a zviera

Nazerá veciam pod sukne,
fúka mi do rán,
do tých chorých kvetov,
no ani plameň nesfúkne –
tak predsa len je taký vietor,
ten pohyb
obrátený opačne,
od chladu k ohňu,
od hrdosti k vášni,
keď na jasné sa
mení oblačné
a škaredý sa stávam krásny.

Netrhá zo skál,
ani z hrude nie,
naopak,
vracia knôtu plameň.
Ó, požehnané, sväté prúdenie,
v ktorom sa k láske
ohýbam
a lámem.

2

Tak predsa len je
aj si pamätá
pôvodnosť štiav,
veď okrem tvaru vracia
vznešenosť limbe,
čo je zavretá
do semien v šiškách,
odomyká vajcia
k slávičím trilkom,
tlkot šialený
až k rytmu kopýt
páriacich sa koní.

Tak predsa je,
tmou hustou na zemi
slnečné lúče
vytrvalo kloní
až k úzkosti
a úbohosti v nás.

*Je, lebo...
horí zhasnuté
a vstáva
zosnulé.*

*Veru, netreba mu pas
do zakázaných
pásiem krásy.*

Sláva!

3

*Je taký vietor.
Pasujú mu kľúče
odo mňa k tebe,
ku mne od teba*

*Od srdc,
nech občas
pulzujú v nás prudšie -*

*len tak,
aj keď to
ani netreba.*

*On rozhodne,
či budú chvíle sviatkov
chrámovým tichom,
či súd od vína
uzavrú naším mozoľom,
nie zátkou,*

*či budem piesňou,
čo ťa objíma.*

*Vanie
a len tak
uzdravuje choré,
nepadá duchom,
ani neklesá*

*už od čias,
keď sa oddelilo more
od azúru,
čo zdvihol nebesá.*

*Vstupuje do vôd,
ktorými sa krstia
žobráci z ulíc,
keď sa žení kráľ,
ten, ktorý k bozku
tvaruje ti ústa,
keď som ťa práve
v diaľke pobožkal.*

Keby slovo bolo človek

Keby slovo bolo človek, zvracalo by
z našich skutkov. Ale padá z nôh,
ved' miluje, času na žaloby
nemá láska menom Boh.

Ďakujem, že som si nevyčucal z prsta
slová vytrpené, čo vždy ochránia,
Božie slová, ktoré navštevujú ústa
nehodné ani len ich mlčania.

Sám tu plačem do rúk od dojatia,
hoci nie je noc, len poludnie.
Unívam ich, nech ma nevyvrátia,
až nastanú časy osudné.

* * *

Život je zvláštny, keď sa dni už krátia,
bez konca býva nádherný a pestrý.
Z nepriateľov sa zrazu stanú bratia,
z mileniak náhle stávajú sa sestry.

Serpentíny sú zrazu takmer priame,
priepasti hlboké len sotva na skok
a naša láska pomestí sa mame
do krajiny na pavučine vrások.

Až keď v nepriateľovi nájdeš brata,
vystúpi anjel v bielej svätožiare
a vyzuješ sa z topánok i blata,
a narastie ti krídlo chýbajúce v páre.

* * *

Ako sa napiť pokoja a nehy,
keď preteká mnou ako riečicou?
Tak ďaleko, tak ďaleko sú brehy
tej rieky, čo mi tečie do zmyslov.

Nezachytím z nej veru ani kvapku,
len ak sa riečny opar usadí
na liste hrušky, kde ju potom sladkú
do básne zlievam z celej záhrady.

Na čom sa potom zachytí, a na kom?
Nezamestnáva ma to, nemrzí.
Nevidel som ťa nezahmleným zrakom,
nuž vidím jasne aspoň cez slzy.

Modlitby k Neznámemu

1

Je to a má to silu znamenia.
Ako smrť na to bez reptania vyčkám.
Sú prosto také bremená,
čo povznášajú k výškam.

*Prosím,
nech len tak popri mne
neplynie!*

*Prosím,
aby ma jeho ruka hnetla
hoci len ako v štrbine
svitajúci lúč svetla.*

*A chodí to,
a chodí presnejšie
ako deň či noc,
a vo mne sa láme
na obrazy a na verše
v žijúcom ráme.*

*S modliacimi sa očami
čakám,
s ružencom v pästi.*

*A chodí to
a o hrany
kryštálu
na hudbu triešti
rybničné trstie,
vtáčie hladiny
s iskrením rybích šupín.*

*Chodí to,
keď som sám
a jediný
milujem,
snívam,
trpím.*

*Chodí to vo dne,
navštívi
v noci môj spánok.*

*Z ticha
ten ktosi krásny
a milý
a žiarlivý
voňavo do mňa
dýcha.*

*Chodí a kusmi odvahy
a údivom ma hostí.
Kladie ich ako na váhy
na moje kľúčne kosti.*

Ó, sladké, mámivé a trpké bremená!

*Netrpezlivo si vás vyčkám.
Sú prosto také znamenia,
čo povznášajú k výškam.*

*A budem čakať deň a noc
na sladkosť Božích zámerov
ako zver spiaca v raždí.*

A chodí to
a nádherou
úsvitne ma to vraždí.

2

Keď chodí, chodí tak, že ani okraje
brezových listov nezohne, a predsa
taký spev lisujú z nás jeho stupaje,
že kameň zaplače a dlho musí chvieť sa

studené srdce zemi pod kôrou.
Nevediac, či nám ústa odpečatí,
vyzeráme ho do snov s pokorou
neplodných matiek, hladných po počatí.

Chodí, a chodí tak, že neráňa
ani len plevy planým do životov,
daromne plní mdlého úfania
vykláňame zrak k dúham za slepotou.

Chodí, a chodí bezodkladne, presnejšie
ako úsvitné slnká, čoraz smelšie
do pišťal organu, či do jelše
ženú krv spevu jeho modré preše.

Po prstoch vstúpi do lúk, do luhov
s nástoječivosťou ľadového vína.

A nebýva to našou zásluhou,
že i sám chlad nás z kríža tela sníma.

Sedembolestná

Snívalo sa mi, tvár mi hladká
starenka, biela ako strach.

Strhol som sa, že ma to matka
z ďalekých nebies navštívila v snách.

Tvár mala ozaj mojej mamy,
oči a dlane tiež,

i radu, čo sa často zdá mi,
miluj, a potom všetko smieš.

Prechádza mi tak po obočí
prstom, keď unavený spím,
a ja mám pocit, zoči-voči
tej tvári som len prach a dym.

Tie oči, náhlu krotkosť psíka,
dakedy potom nevládzem.

Odvtedy sa ma ale týka
sedembolestná rodná zem.

* * *

Chladivý vietor za rohom ma čakal,
do ruží, do jazmínu odetý,
presne tak ako v stepi zlatý šakal,
dušu mi odel naho do vety.

Čakal ma ako na bezbrannú korisť,
podložil nohu tieňom rakyty.
Nijako ti viac nedovolí odísť,
keď ťa raz krása v zuboch zachytí.
Do krku tesáky hneď zasekne mi,
trhá ma s intenzitou čoraz desnejšou,
a potom taký celý skrvavený
stekám tu do viet, do veršov.

Päsť

Koľkokrát sa mi zovrie ruka
v kamennú, spravodlivú päšť.
Ale či spravodlivosť skalu núka
namiesto chleba? Päste hviezd
ukameňovali by ma z neba,
dokonať tak svoj nehanebný čin.
Veď kameňoval by som len sám seba.
Našťastie, ozaj nemám čím.

Pohľady

Stvoriteľ dušu uzamkol mi v tele
na stovky úsvitov a stovky západov,
od západu až po úsvit to celé
je jeho nápadom i záhadou.
To vlastne sám sa zamkol vo mne,
pozrel sa spoza mreží mojich žíl,
či žil som skromne, pyšne, vierolomne,
a či som vôbec žil.

Farby

Už opäť farieb pribúda
v korunách briez a bukov.
Boh ťahá jeseň z osudia
štetcami, tichou rukou.
Ja také nikdy nestvorím,
tak milo a tak verne,
života plný cintorín
s havranmi vdovskej černe.

Farby sú miesto vtáčích hniezd,
čo zostávajú pusté.
Len Boh vie toľko krásy niest
na poveternom prste.
Fariieb je všade nemálo,
ovocím zavoňali sady.
Všetko je, ako bývalo,
len ja už nie som mladý.

Prášenie koberca

*Na dvore, krásnom svojou biedou,
blízkom a rodnom nakoniec,
na prašiaku pán od susedov
hlava-nehlava tlčie koberec.*

*Dusno je od tlakovej níže,
pán tlčie po koberci zas a zas,
akoby narovnával kríže
tých našich znetvorených čias.*

*

APOKALYPSA

*„Когда поэты потеряют совесть,
Когда поэты потеряют стыд...“*

Gurgen Karapetjan

*Keď básnici raz celkom stratia česť
a svedomie keď stratia všetky básne,
vesmír sa zastaví, Boh nebude viac niest'
na rukách Zem a všetky hviezdy zhasne.*

*A taký bude údel náš a trest,
a také bude naše peklo vlastne,
že básnici raz celkom stratia česť
a svedomie raz stratia aj ich básne*

Teodor Križka

Jej Veličenstvo Rieka

*Na konci sveta, ale v centre deja,
na pleciach nesie kríž svoj rieka Jeja.*

*Nesie kríž svätej Rusi na Kubáni,
a nestane sa, že ju neubráni.*

*Na druhom brehu rieku tlačia vojská
nepriateľské, no Rus ju s vďakou bozká,
a bozkáva ju Kristus druhou stranou,
veď Jeja je aj jeho ranou.*

*Zanecháva tu všade svoju stopu,
kde bránia Rus, tam bránia Európu.*

*Na konci sveta, ale v centre deja
plynie Jej Veličenstvo rieka Jeja.*

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=2377681625591753&set=pcb.2377683348924914&type=3&theater>

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=2377681448925104&set=pcb.2377683348924914&type=3&theater>

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=2377682195591696&set=pcb.2377683348924914&type=3&theater>

Teodor Križka

22 min ·

NIKOLAJ ZINOVIEV

* * *

Po babičke mi zostal kolovrátok
a svetlý smútok na duši.
Ach, Pane, ako mi ten sviatok
chýba, až ma raz smútok zadusí.

Mikola - starká moje meno tají,
no vo sne ma tak s láskou osloví,
a potom vidím, ako v Raji
ponožky pletie Kristoví.